

Ostró jim razdrlo
je sen skrbi in ljubezni.
Odmotále so si plaščánice,
da jim vise od rok do tal
spokorniške vrvi...

Počasi pristál je Starčevič,
nalahno naslonil je bok ob breg,
in že se kotalijo s krova pred nje
zavoji in zaboji;
in videl boš:
vsaka se vrgla na tovor bo svoj,
kot da se je zgrudila mati
nad zibelko ali nad krsto...

*Neskončno - ko bi mi hoteli piti
Sbi vam zginila megla. Ko bi
vzroki prešeren. a Prešeren, 9
Okuzlo, 7*

FRANJO ROŠ:

K VELIKI MAŠI.

Plul je kragulj, njegova črna perot
v brezdnu temin je igrala nad nami
trudnimi, bednimi, v mučni omami
s temo ugaslih oči iščočimi pot.

V molk svojih duš smo skrili bolesti ost,
branili večno luč pred viharji,
v skali so stali naši oltarji,
ko je telesa klonila k tlom bridkost.

Samozavest nam v breznadju umrla ni,
v srdu ponosa je še živela
neugasljiva izpod pepela
in prilivali smo ji src krvi.

Ali planil je žar iz noči morjá,
vzhoda sijaj je razpel do zahoda,
prsa razvnel je klonečega roda,
k veliki maši zaplulo je plat zvoná.

